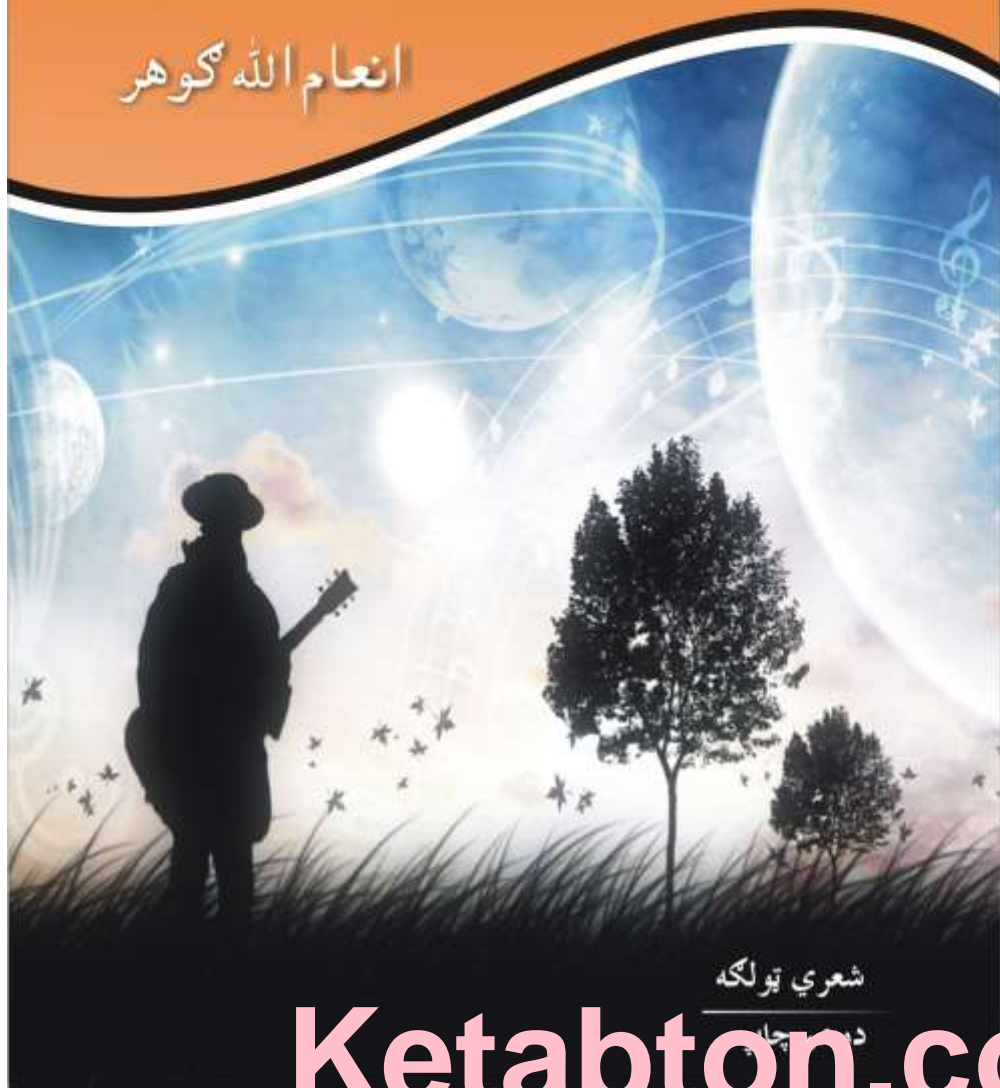

نور دي نري پادوم

انعام الله گوهر

شعري ٽولگه

دوم چاڻ

Ketabton.com

د کتاب خانگړنې

د کتاب نوم: نور دې نه يادوم

شاعر: انعام اللہ گوھر

کمپوز: پخپله شاعر

پښتۍ: نعمت اللہ خالد

د چاپ کال: ۲۰۱۳

چاپ شمېر: دويم چاپ/۱۰۰۰ ټوکه

خپرندويه ټولنه: پښتو ادبي غورځنگ، کوټه

د دويم چاپ سرريزه

په همدې بهانه

په کار خو دا وه چې اوس مې د پخواني کتاب د دويم چاپ په
ځای نوې شعري ټولگه له نوو شعرونو او خبرو سره درنو او خوږو
مينه والو ته وړاندې کړې وه خو يو څو خبرو اړ کړم چې کتاب بيا
چاپ کړم.

ما فکر کاوه چې له کتاب چاپ کولو وروسته به که خدای کول له
نوي شعر او نوي خيال سره راڅرگند شم خو نه پوهيږم څه راباندې
وشول ، دا دې د کتاب تر دويم چاپ پورې مې يوازي په شمار يو
څو غزلې ليکلې دي. او له بلې خوا ما هيڅکله دا فکر نه ؤ کړی چې
ځيران لوستونکي به زما کتاب دومره خوښ کړي چې زه به يې دويم
وار چاپ ته اړ شم. د ملگرو په دې مينه او تشويق به له خيره سره
اوس د شعر د شاپيږيو د بازار دوکاندار شم.

ډېر ملگري راته وايي (نور دې نه يادوم) خو نو د مذكر صيغه ده
ضررو له کوم خواره ملگري دې خفه شوی يې. زه ورته دا وایم
چې (نور) زموږ په سيمه کې يو اضافي توری دی له « نه يادوم » سره
يوازي د تاکيد مرسته کوي. نور يعني له دې وروسته دې نه يادوم. که

د دوی خبره هم شي نو مور د هغه چا دپاره چې ژوند مو ورسره
تړلی وي د (جانان) کلیمه کاروو چې مذکر ښکاريزي خو جانان
،جانان وي. چې دا خبره ورته وکړم نو ملگري به وايي چې ښه دا يې
جانان! خو ولې يې نه يادوي. نو رښتيا خبره ده ځکه چې
جانان د چا کله هبيري
د هغو هېر شي چې په ذات کم اصل وينه

همدا پورته خبره زما د يوه غزل په قافیه کې هم شوې ده چې
گوهره ته به دا دروغ وايې تر کومه پورې
چې بس دا ځل دې يادومه نور دې نه يادوم
خو بيا هم خپل زړه صبرومه نور دې نه يادوم!
يوه بله مهمه خبره دا ده چې ما چې په لومړي ځل دا شعري ټولگه
چاپ کوله نو د دې نوم تر ټاکلو وروسته مې له ډېرو فرهنگي يارانو
سره مشوره وکړه چې دا نوم څنگه دی او ايا تر دې مخکې خو به د
بل چا کتاب نه وي. ځيني ملگرو يې ډاډ راکړ چې نه، ځيني نورو به
يې ويل چې زموږ داسې يو نوم تر غور شوی دی خو په غالب گمان
چې هغه (نوره مې مه يادوه) دی. بس ما هم توکل کړ ځکه زما له
دې نوم سره ډېرې خاطرې تړلې دي. د کتاب له چاپ کولو وروسته
د پښتو ادبي غورځنگ لس کلن جشن ته روان وم. په کندهار کې
له ملگرو سره د يوې شپې دپاره پاتې شوم نو ما ويل راځه د
ميرويس کتابخانې چکر ولگوه که چېرته دې نوی کتاب پيدا کړ. له

ميرويس سره مې دا خبره ياده کړه چې کتاب مې چاپ شوی (نور دې نه يادوم).
هغه سمدستي راته وويل چې په دې نوم خو له ماسره يو کتاب شته چې د بل چا دی. ما ويل ته راواخله
له لږ ځنډ وروسته يې د ملگري جعفر هـــــــــــــــاند شعري ټولگه (نوره دې نه يادوم) راکړ. په ليدو يې خوشاله شوم او خفه هم شوم.
خو بيا مې هم زړه ته تسلي ورکړه چې څه هغه دې نوره نه يادوم دی. خو زما له دې نوم سره دومره خاطرې ډي چې که تر چاپ کولو مخکې هم ماته پته لگېدلې وای ما به د ملگري جعفر هاند عذر کړی ؤ او د دې نو د ايسنولوو اجازه به مې ترې غوښتې وه.
بله خبره! زما تکړه ليکوالانو ملگرو لکه ډاکټر ځلانډ، فيصل فاران، ډاکټر امين تنها او داد محــــــــــــمدناوک او داسې يو څو نورو ملگرو زما په کتاب سريزې ليکلې وې. زما خپله دا اراده وه چې له دويم چاپ سره به يې چاپ کړم خو بيا يو څو ملگرو راته وويل چې د دويم چاپ سره سريزې ښې نه دي هغه به بيا ځانته چاپ کړې. چونکه زه په هر وخت کې د ملگرو په مشور و ژوند تېروم نو دا مې هم ومنله خو بيا هم له پاس يادو شويو ليکوالانو ملگرو نه ډېره مننه کوم چې زما کتاب يې نه صرف لوستی دی بلکه هنري او تنقيدي ليکنې يې هم پرې کړې دي.

نور څه نه ليکم يو ځل بيا له ټولو مينه والو مننه کوم چې زمور د زړه
خبرې د زړه په سترگو کوري او د خپل زړه خبرې يې بولي. دا مو
هم دويم چاپ او تاسو يو ځل بيا هم ستاسو د نېکو نظرونو
او کټورو مشورو په هيله

په ډېره مينه

انعام الله گوهر

پکتيکا - افغانستان

۰۰۹۳-۷۷۸۷۸۷۴۳۳

۰۰۹۲- ۳۳۳۹۲۹۰۸۵۶

مانه غوښتل خوبس بې ارادې رايا—ادېدې
يو وخت وه چې دورځې او د شپې رايا—ادېدې

چې هر ځل به مې ستا د هيريدلو كوشش وكړ
جانانه هومره ډېر رايا—ادېدې، رايا—ادېدې

منمه، ملامت يم چې بيرته درته راغلم
خو څه وكړم چې نه مې هېرېدې، رايا—ادېدې

مانبام چې ميكډې نه راوتم، ننوتم
د ستا د بيلتانه ترڅې شېبې، رايا—ادېدې

بېگا مې بيا په اوبنكو باندي لوند خيست وه گريوان
بېگا مې بيا په زړه راوړېدې، رايا—ادېدې

دا مينه هم جانانه عجيبه ده ستا له لاسه
په مخ مې روڼې اوبنكې بهېدې، رايا—ادېدې

تا هسي ماته يو ځلې په شا و راكتلي
خو ماته بيا اشنا ډېرې مودې، رايا—ادېدې

زړه به مې چې كله شو خفه مسافري كې
تر هر چا به هغه ورځ ته ادې ! رايا—ادېدې

غزل

زما په زړه کې له مودو نه د يو چا تصوير دى
ماته خو ښکاري چې جانانه دغه ستا تصوير دى

د يوې جينۍ په المارۍ کې تر ښکړيو لاندې
په سره رومال کې خو خطونه او زما تصوير دى

زما له اوبڼکو په دې ډکو ډکو سترگو کې پروت
د چا د سرو شونډو د مينې د (مسکا) تصوير دى

د مخ له جبهه يې راوباسم او ښکل يې کړمه
اخ شکر خدايه راليږلى مې اشنا تصوير دى

دا په قبرونو چې دا شنې ، سپينې جنډې رپيږي
دا د دې ژوند کيسه او دا ددې دنيا تصوير دى

هغه سړي چا چې زما زړگى توتې توتې کړ
ساتلى اوس هم ما د هغه بې وفا تصوير دى

غزل

يار مې بښکلې په زړه پورې ، راته گوري
زړه مې ريږدې، زړه مې بنوري، راته گوري

يو خو بښکلې مې د زړه اسمان کې مېشت دې
بس له ورايه لکه ستوري ، راته گوري

زه خو دا له خدايه غواړم چې جانان مې
راته گوري، راته گوري، راته گوري

چې جانان مې راکتل نه، ها وخت تېر شو
اوس خبري کوي نوري، راته گوري

زه دولت ځکه نه غواړمه چې بيا به
ډېر مايوسه، ډېر کمزوري، راته گوري

وې څه بل وخت به خوله درکړمه گوهره
اوس ډېر خلک له هر لوري راته گوري

غزل

دا رانه مه پوښته چې بدې او که ښې تيري شوې
له تانه پرته مې هم ورځې تېرېدې، تيرې شوې
له کوم سړي سره مې چې مينه په ساعت کې وشوه
لا مې هېر نه دی گوره خومره زمانې تيرې شوې
لکه منشور نه چې د لمر رڼا اووه رنگه ووزي
له زړه مې داسې ستا د ښکلي مخ شغلې تيرې شوې
ستا د وصال او سپينې خولې وعدې لا نه شوې پوره
جانانه، خومره ډېرې ورځې خومره شپې تيرې شوې
په خدای چې اوس مې هم زړه ودریږي، وډار شمه
په ما غريب ستا د فراق ترڅې شپې تيرې شوې
اوس د مرگونو، ژړاگانو پروا نه لري څوک
په دغو خلکو د مرگ دومره حادثې تيرې شوې

غزل

نه مې د ورځې شته خوبونه نه بېگا له غمه
د ژوند په خوند باندې هيڅ پوی نه شومه ستا له غمه

د جانان غمه سرخوړليې لږ مهلت خو راکړه
چې ځان راخلاص کړمه د دې خواري دنيا له غمه

خلک به هسې وايي دا چې ليونی شومه زه
زه خو ملگرو ليونی شوم په رښتيا له غمه

ستا له جفا نه پس په دې خبره ښه پوی شومه
په دې دنيا کې نه مړ کيږي څوک د چا له غمه

بېگا مې بيا کړه ياره ټوله شپه په وينه تيره
بېگا مې خدای شته ياره ډېر ژرلي بيا له غمه

دا کړښې نه دې چې بې لولې ته په مخ د کاغذ
گوهر خو ليکې دا هر څه گوره اشنا، له غمه

غزل

سور اور دی او عذاب دی بې له یاره زندگي
تر خو به تېرومه داسې خواره زندگي

د هغه چا له لاسه يم په ژوند پوري ستومان
کوله چې به ما د چا دپاره زندگي

بیا به یې هم ستا په پښو کې کېږدمه جانانه
که راکړي راته خدای په خو خو واره زندگي

تر خو به د ذلت ژوند تېروو په غلامۍ کې
بس واخلي نوره ته رانه باداره، زندگي

داسي یو د خوف طوفان رالوتی په وطن کې
چې نه غواړي اوس دلته څوک له پاره زندگي

ځان په مینه پوه کړه، مینه وپېژنه شېخه
تر کومه به کوي داسي بېکاره زندگي

دگوهر غم او خوښي دي ستا په لاس کې یاره
وتلې د گوهر ده له اختیاره زندگي

غزل

يار چې مې کله په غابو کې شونډې سرې ونيسي
لکه مړوند کې چې د سرو گلو غونچې ونيسي

منم چې مينه مو جانانه په ساعت کې وشوه
خو هېرول به دي بيا ډېري زمانې ونيسي

دار ته به هم زه په رضا او په خدا لار شمه
خو که څوک راشي ما په جرم د (هغې) ونيسي

شېخ هم په بنکلو باندې لاس اړوي، مينه کوي
بس چې څوک ورشي دی په لاس کې زر تسبې ونيسي

زما جانان چې چيرته اوسي دا وصيت مې واورئ
زه چې مړ کېږم زما سترگې دي دورې ونيسي

که دغه حال وه په دې ځای کې نو به وگورې ته
خو کاله پس به دا وطن، ټول هديرې ونيسي

علاج يې ماته دی مالوم گوهر به هله روغ شي
چې يار غېږ ورکړي او خپل زړه ته يې نژدې ونيسي

غزل

د غفلت په خوب ويده دې لکه مېرې
ځيني ځيني پښتانه دي لکه مېرې

دا زموږ د پاک وطن پاک شهيدان ټول
دا ژوندي دي، داسې نه دي لکه مېرې

ځيني خلک په عزت کې خومره سپک دي
بس په وزن کې درانه دي لکه مېرې

لږ د خپلو عاشقانو احوال واخله
په کوڅه کې دې پراته دي لکه مېرې

له گوهره چې ته لارې نازولې
ارمانونه يې اوس مړه دي لکه مېرې

غزل

خدای شته په اوبنکو دې لمانځم جانانه هر ماسخوتن
راته ياديرې ستا خبري بس اکثر ماسخوتن

پاس په سپورمۍ کې راته ستا ښکلې څهره ښکاريرې
چې ويده کيرم ، په بالنبت لگوم سر ، ماسخوتن

دير مې ياديرې کاشکي تللی يار په خوب ووينم
خدایه ورځ تېره کړې نن زر ، چې راشي زر ماسخوتن

بيگا مې ستا شايسته مخ اوليد نو چيغه مې کړه
له کومې خوا راوخوت خلکو دغه لمر ، ماسخوتن

ستا پاکه مينه لکه وينه په رگونو کې زما
زړه مې کوي ستا د نامې ذکر سحر ، ماسخوتن

خلک ويده شې خو دی ژارې تر سهاره پوري
دغه حالت بس سروکال وي د گوهر ، ماسخوتن

غزل

لکه غزل لکه نغمې خوږې خوږې خبرې
په زړه مې اوري ياره ستا پستې پستې خبرې

بنه مې په ياد دې لا تر اوسه مې هېر شوي نه دي
چې زه به غوږ وم تا به کړې وړې وړې خبرې

جينۍ ته خوب ورځي او سترگې يې وي سرې د ورځي
کړي تر ناوخته له خپل يار سره د شپې خبرې

که يارانہ راسره نه کوې نو مه يې کوه
راسره کړه په شواروزکې يو، دوه ، درې خبرې

هېر به مې نه شي او تر مرگه به ياديږي راته
جانانه ستا هغه يو خو ترڅې ترڅې خبرې

ملگري وايي چې په شعر کې يې نوبت نشته دی
گوهر کوي هغه زړې کيسې ، زړې خبرې

غزل

په زړه مې اوري ستا د ميني هغه تېر وختونه
له ډېره وخته پس مې هم لا نه دې هېر وختونه

تا به هېر نه کړي دا کمبخت زړه مې زه پېژنمه
که ووځي هر څو ياره ، ډېر کلونه ، ډېر وختونه

زما په واړه لالهانده او په ستري ژوند کې
د خوشالۍ او د خدا دې ، څو په شمېر وختونه

اوس مې په دغه خوار حالت پوري خدا مه کوه
رقيبه ما هم ډېر تير کړي ستا په څېر وختونه

گوهر دي مې شي يا دې روند شي په دې غبرگو سترگو
چې تېروي به په خدا ستا نه بغير وختونه

غزل

ټولې کيسې دي هېرومه ، نور دې نه يادوم
ما فيصله کړې صنمه ، نور دې نه يادوم

په دې پوهېږم چې تر مرگه به دې هېر نه کړمه
خو بيا هم خپل زړه صبرومه ، نور دې نه يادوم

تا د رقيب سره جانانه يوځای نه شم ليدى
زه درنه بل وطن ته ځمه ، نور دې نه يادوم

نور به زه ياره ستا لپاره اوبنکې نه تويوم
بس زندگي تېروم سمه ، نور دې نه يادوم

ته مې په دغه سوي حال باندې خندا کوې ، او
زه ټوله شپه ژاړم له غمه ، نور دې نه يادوم

گوهره ته به دا دروغ وايې تر کومه پورې
چې بس دا ځل دې يادومه ، نور دې نه يادوم

غزل

لږ ساده و .ليونی نه و ملگرو
گوهر دومره بد سپی نه و ملگرو

دا په زړه مې چې د کوم خنجر گوزار دی
دا اشنا بنکاري ،پردي نه و ملگرو

د پښتو په شاعري کې به مې راج وي
که خیرت و او مرگی نه و ملگرو

دغه چم و، دا کوڅې وې، دا محفل و
تاسو نه وئ، ساتېری نه و ملگرو

دا (شاعر) چې اوس په چيغو چيغو ژاړي
دا په زړه دومره نری نه و ملگرو

دا غزل به د گوهر درته یادگار وي
خامخا که چيري دی نه و ملگرو

غزل

د دغه باغ او د بلبل مزه اوس نه ده پاتې
پاني يې زهر شوې د گل مزه اوس نه ده پاتې
دستا په سترگو کي د ميني اظهار نه بنکاري اوس
ستا د خواره واره اوربل مزه اوس نه ده پاتې
پښتانه اوس دلته په ژوند باندې ستومانه دي ټول
د پېښور او د کابل مزه اوس نه ده پاتې
ياره چې ستا خوږو يادونو په کي ژوند تېراوه
ددې زړگي ددې گوهگل مزه اوس نه ده پاتې
چي يار دي لاره بې وفا شو، د بل چا شودر نه
گوهره ستا هم د غزل مزه اوس نه ده پاتې

غزل

چي دوه مين کړي سره ښکل، ماته راياده شې ته
بورا چي کښي په کوم گل، ماته راياده شې ته

ما چي دستا د هېرېدلو کوشش کړی هر ځل
تر ټولو زياته هغه ځل، ماته راياده شې ته

په پرديسي کي راته هر څوک ستا په څېر ښکاريږي
لاس چي وهي څوک په اوربل، ماته راياده شې ته

هغه چي تا به د کابل خوږې قيصې کولې
ذکر چي کړي څوک د کابل، ماته راياده شې ته

دساه په هره يوه کړي مي دستا نام نوشته
د ژوندانه په هر منزل، ماته راياده شې ته

د خيال او فکر تخيل مي د ستا لور ته يوسي
گوهر چي ليکمه غزل، ماته راياده شې ته

غزل

بی وفا ! ستا پرپنسولو ته خفه یم
زه د خپل ژوند تېرولو ته خفه یم

گران کار نه دی ستا تر دره خو به درشم
خو واپس بیرته راتللو ته خفه یم

دا نو څنگه محبت دی چې کال تېر شو
د یوې خولگی غوښتلو ته خفه یم

زه اوس بیا نوی مین شوم ، رنگ مې زیړ دی
بیا سوچو او ژړېدلو ته خفه یم

زه په مینه کې هر وخت ځکه کېږم
چې دخپل یار هېرولو ته خفه یم

بیا شپه راغله تنهایی شوله گوهره
درد، په شعر کې رانغښتلو ته خفه یم

غزل

ما ويل بيا به مينه نه كوم خو بيا مې وکړه
بس دومره پوه شومه جانانه چې خطا مې وکړه

خدایه هغه کس رانصیب کړې چې په زړه کې مې دی
بيگا مې وژړل بنه ډېر او دا دعامې وکړه

ته خو به خود هم نه منې چې زړه دې وړی له ما
غل خو پخپله باندي نه وايي چې غلا مې وکړه

تا هم خپل کار اوکړ جانانه او جفا دې وکړه
ما هم خپل فرض دی پوره کړی او وفامې وکړه

بيا خو به ته هم ټوله شپه ژاړې، پنبېمانه به يې
که دې ازار کړمه لاليه او نېپرا مې وکړه

د رقيب سر مې دی مات کړی د خپل يار په چم کې
گوهره خوښ يم چې دا لويه غزا مې وکړه

غزل

د جانان له ډېره غمه شاعري کړم
د هجران له ډېره غمه شاعري کړم

بيا د يار له کوڅې راغلم بې ديدنه
يم روان، له ډېره غمه شاعري کړم

چې دا دومره دروند غم يوسم ، کانی نه يم
زه انسان له ډېره غمه شاعري کړم

د بيلتون او درقيب تر منځ راگېر يم
يم حيران، له ډېره غمه شاعري کړم

چې زما د شاعري سبب دې وپوښت
اخ قربان ! له ډېره غمه شاعري کړم

فکر مه کړئ چې گوهر بس سم وزگار دی
په ايمان، له ډېره غمه شاعري کړم

غزل

ورخ مې خرابه وي چې تاته مې کتلي نه وي
داسي شپې کمي دې چې ما په کې ژړلي نه وي

هغه سپی د بيلتانه په غمو خه خبر وي
چا چې په ټول ژوند کې غمونه هيڅ ليدلي نه وي

په دې دنيا کې هر عمل لکه په غره کې چيغه
بد به ونه ريبی چې هر چا بد کرلي نه وي

خدايه تر هغه مې ژوندی لري تر خو پورې چې
ټول پښتانه مې په يوه تگر ليدلي نه وي

د ستا په هجر گلالی دومره ژړلي دې ما
دومره به تا چېرته په عمر کې خندلي نه وي

گوهر له تاسره کړي دومره ډېره مينه ياره
ستا په خوب خاطر کې هم کله راغلي نه وي

غزل

ميين چي نه وي زندگي باندي هيڅ نه پوهيږي
هغه په درد د تنهايي باندي هيڅ نه پوهيږي

زړه چي ورنه کړې دلداري باندي هيڅ نه پوهيږي
دا بڼکلي بڼکلي په ياري باندي هيڅ نه پوهيږي

کلی يې ټول په ما خبر کړ ځوانيمرگه يې کړې
وره جينۍ په ريباري باندي هيڅ نه پوهيږي

څوک چي سرې شونډوي، توري سترگي شاعري نه بولي
والله هغوی په شاعري باندي هيڅ نه پوهيږي

د خلکو زړونه يې پريښي دي جومات کي ناست دی
زاهد په چل د بندگي باندي هيڅ نه پوهيږي

غزل

ستا د سترگو نشانه به شم يوه ورځ
د غمونو افسانه به شم يوه ورځ

که ستا حسن زما مينه وه همداسې
د دې خلکو تماشه به شم يوه ورځ

له دې غم او له ژړا سره زرگيه !
ته غم مه کړه ،اموخته به شم يوه ورځ

که دې هره ورځ دا هسې ځورولم
درنه لار به شم ،خفه به شم يوه ورځ

د غزل د عروجونو په اسمان کې
لکه ستوری رانېکاره به شم يوه ورځ

د هغې د ليونۍ ميني د لاسه
سودايي او ديوانه به شم يوه ورځ

غزل

بيا راباندي راغلل ستا غمونه، دريابونه
ياره وارخطا مي شول خيالونه، دريابونه

ژوند دی تېروم يې بس په تشو اميدونو
ځکه راته بنکاري سراپونه، دريابونه

نن مي په يو جام گوذاره نه کيږي بې سوره يم
نن خو ساقې راکړه دريابونه، دريابونه

سترگوپه درياب کي چي دي دوو کسو ته گورم
ذهن ته مي راشي زر موجونه، دريابونه

تراوسه مي يوه خبر خونبيري، راياديږي
چا راته ويل چي کتابونه، دريابونه

ولي مي په چيغو ژړوې داسي ناترسه
په مخ مي ځي د اوبنکو سپلابونه، دريابونه

شعر کي دي گوهر د حکمت غواړمه گوهره
ډک دي له گوهر و دي شعرونه، دريابونه

غزل

زړه کي پيدا شوې مي جذبه ده، عجيبه غوندي
خدايه دغه مينه پښتنه ده، عجيبه غوندي

داچي په خاورين وجودسپلونه داسمان کوي
خلکود ضعيف انسان رتبه ده، عجيبه غوندي

ځان او له جهان نه سپرې دومره بې پرواکړي
خومره دادعشق ظالم نشه ده، عجيبه غوندي

سترې دې په ژوند کړي خوپه مرگ دي قدر زيات شي
دغه دود، دستور او فلسفه ده، عجيبه غوندي

يادونه دي دسيوري غوندي گل راسره درومي
څارجانته زما اوستا رشته ده، عجيبه غوندي

په ژبه د نغمو کي دزړه درد بيانول دي
گوهره شاعري هم سلسله ده، عجيبه غوندي

غزل

زړه مي رانه غواړي د اشنا په څېر يو څوک
نه مي کړ پيدا ياره د ستا په څېر يو څوک

هو دا منم بنکلي به ډېر وي دې جهان کي
زه غواړمه د هغه بې وفا په څېر يو څوک

ته که په خپل حسن باندي ناز کوې دا واوړه
نه به کړې مين بنکليه زما په څېر يو څوک

کله چي را ياد شي ټول دردونه مي قرار شي
زړه کي مي دى مېشت دمسيحا په څېر يو څوک

بنکاري دغه خاوره يو ځل بيا انقلاب غواړي
خدایه کړې پيدا د احمدشاه په څېر يو څوک

وتراشي لفظونه ترې گوهر د غزل جوړکړي
صفت لري دې ځای کي دکيميا په څېر يو څوک

غزل

ډېرې ژړا مې سترگي سرې دي ، راشه
شپې مې کلونو نه اوږدې دي، راشه

ټوله شپه وینس یمه د ستورو غونډې
د بېلتانه ترخې لمحې دي، راشه

لا خو دي زه په ناز پوی شوی نه یم
لا مې په زړه پاتي کیسې دي، راشه

په لوی جهان کي ځان یواځي بولم
د محفل ټولي شمعي مړې دي، راشه

جانانه بس دی نور د خدای په خاطر
راسره کړې دي وعدې دي، راشه

عمر مې ټول په انتظار کي تېر شو
زما گوهر اخري شپې دي، راشه

غزل

گل وي خو اغزی شوې، له نظره شوې
لاړلې پردی شوې، له نظره شوې

اخ زړه سپېلنی شوې، له نظره شوې
بنکلو ته لوگی شوې، له نظره شوې

خه درسره وکرم خواروزار ژونده
غمجن مازیگری شوې، له نظره شوې

خوشحال به وي، بي غمه وي، خندل به دي
اوس چي رازلمی شوې، له نظره شوې

خدای خبر گوهره چي په چا پسې
لاړې لېونی شوې، له نظره شوې

غزل

بيا دې له ځانه سره ولې دا غمونه راوړل
مين شوې څه له زړه او څه له دې دردونه راوړل

له مرگه پس به هم نكړ منكر ته دا وایمه
ما له خپل ځان سره نيمگړي ارمانونه راوړل

مورځلك څه كوو چې څه رنگ تماشي يې وكړې
ستا له كوخي خو مور واپس داغلي زړونه راوړل

خدايه په هغوخلكو جنگ پورې كړې، ختم يې كړې
دا كوموخلكو چې زموږ چم ته جنگونه راوړل

دا د هغو كار دى چې څنگ كې يې خنجر نيولى
كنه پښتون خو لاس كې هر چاته گلونه راوړل

گوهر د سرو او سپينو وس نه لري گرانه ياره
د تا لپاره يې څو مات او گوډ شعرونه راوړل

غزل

مینه تینګه اراده غواړي گوهره
مینه لویه حوصله غواړي گوهره

په شیشه غر پرې کول اسانه نه دي
دا د عشق پاکه جذبه غواړي گوهره

اوس مې زړه کې د جانان یادونه نشته
یادول خو حافظه غواړي گوهره

زړه مې زړه غواړي له تانه، زړه دې راکړه
زړه مې نور خیزونه نه غواړي گوهره

دلته خلک مینه کفر گني چوپ شه
دلته خلک بهانه غواړي گوهره

شاعري اسانه نه ده ، شاعري خو
د غمونو سرمایه غواړي گوهره

غزل

کاشکې تللی وای له ځانه چېرته لري
له دې خلکو له جهانہ چېرته لري

زما زړه کور د غمو او اندیښنو دی
لاړ شه بل ځای ته ارمانه چېرته لري

دلته خلک قدر نه کوي د مینې
څه چې وتښتو جانانه چېرته لري

دا په کوم ځای کې شوم پاتې خبر نه یم
زه د عشق له کاروانه چېرته لري

بیا بیا قدر ور معلوم شي، بیا خفه وي
څوک چې لاړ شي له یو چانه چېرته لري

دا جنگونه او دا شر خدایه ته یوسې
بس یو خوا ته له افغانه چېرته لري

که مې څه مجبوري نه وای گوهر وایې
زه به نه تلم له جانانه چېرته لري

غزل

گډه مي شوې په وينه کې خپل ځان کې راته ته بڼکاري
خدایه په دوو سترگو د جانان کې راته ته بڼکاري

سره غرمه کې ته يې . په زېږي مازديگر تا وينم
ستوری شې، سپوږمۍ شې پاس اسمان کې راته ته بڼکاري

کله چې يوازي شمه، سر په زنگون کېږدمه
خيال شې تصور شې په گږېوان کې راته ته بڼکاري

دا ځکه د دنيا له ستمونو فرياد نه کړم
خدایه ! په دې هر سخت امتحان کې راته ته بڼکاري

څنگه اوس له تا نه بغير بل چاته زړه ورکړمه
يه جانانه ! خدايېرو په ايمان کې راته ته بڼکاري

پرته ستا له مخه زه په سترگو بل څه نه وينم
ټولو بنايستونو د جهان کې راته ته بڼکاري

زه گوهر خو ستا له بڼکلو سترگو الهام اخلم
ځکه په هر مخ د خپل دېوان کې راته ته بڼکاري

غزل

له خپل زړه به بې اوباسم ارمان رو، رو
هيروم به نازولی جانان رو، رو

ستا غمو په ما خوبونه حرام کړي
ټوله شپه مي اوبنکي ځي په گړپوان رو، رو

د ځواني بيړۍ مې گورم چي ډوببيړي
د بيلتون په ميراث مړي طوفان رو، رو

ماته هغه وخت ته زياته راياديړي
چې ما بنام وي او ورپري باران رو، رو

تل به نه وي ستا غرور، زما ژړاگانې
خدای به تير کړي ستا د حسن دوران رو، رو

اعتبار سرې په چا وکړي حيران يم
ياران خيړي د لستوني ماران رو، رو

داسي بنکاري چې اخر به ليونی شم
زه پوهيږمه گوهره په ځان رو، رو

غزل

جانان د عشق په دام کې گير کړم، بيا يې پرېښولم
بند يې د زلفو په زنځير کړم، بيا يې پرېښولم

هغه سپرې مې څنگه يار شو، څه بې وخته لاړو
زه يې ښه پوهه په تقدير کړم، بيا يې پرېښولم

مخ يې له ورايه رابنکاره کړ، خوله يې رانه کړه بيا
ظالم د خپل حسن فقير کړم، بيا يې پرېښولم

ما به د شمعي غوندي درسته شپه په وينه خوړه
جانان عادت زه په شوگير کړم، بيا يې پرېښولم

د بې وفا لالي قيصه به درته څه وکړمه
گوهره بس زه يې شاعر کړم، بيا يې پرېښولم

غزل

ډېر ځل داسي شوي چې له ځانه يو تېر شوي
عشق کې مونږ له گتې او تاوانه يو تېر شوي

شپږ کليمې ووايو چې ستا له کوڅې راشو
هسي نه چې هلته له ايمانه يو تېر شوي

خو چې دلته خلک قدر پېژني د مينې
هاغه وخت به موږ له دې جهانه يو تېر شوي

يار مو له رقيب سره ليدلی دی په څنگ کې
خو واري له دې سخت امتحانه يو تېر شوي

اوس خو د حالاتو مجبوري ده کنې هر وخت
موږ له خپلې خاوري ډېر په گرانه يو تېر شوي

يار، رانه لاس واخيستو گوهره دا سې وخت کې
اوس چې موږ د مينې له اسمانه يو تېر شوي

غزل

زړه مې د خپل زړه له دبرې نه بهر مه اوباسه
جانانه ما د حافظې نه بهر مه اوباسه

د يو چا غم په مخه كړې يمه دلته راغلم
ساقی ما نن د ميكدې نه بهر مه اوباسه

زه مې په خپل ځان باندې نه يم، په تا ډارېږم
ما پسې سر له دروازې نه بهر مه اوباسه

دا څه خبرې مې بس پرېږده چې په زړه پاتې وي
دا څه خبرې مې د خولې نه بهر مه اوباسه

نور مې په ځان پسې د خلكو تر مخ مه ژړوه
ما د پښتو له دايرې نه بهر مه اوباسه

گوهره دلته مې هم زړه ډېر بې قراره دی، خو
ما مې دخپل يار له كوڅې نه بهر مه اوباسه

غزل

ستا په ياري کې راته هر اميد ، ارمان بڼکاريري
په دغه رنگ خو دغه ژوند تېرول گران بڼکاريري

زما په زړه کې محبت داسې ريښې وکرلې
چې اوس له ورايه راته هر بڼکلی جانان بڼکاريري

خوک چې په بڼکلو اعتماد کوي او زړه ورکوي
ماته خو دغه سړی خدای شته ډير نادان بڼکاريري

دا به زما ددغه خپل پښتون طبيعت وجه وي
رقيب که هر څومره شي نیک ، ماته شيطان بڼکاريري

له دې نه پورته نو دا مينه نوره څه ته وايي
تاته چې گورمه جانانه ، ماته ځان بڼکاريري

دا د اسلام ټيکه دارانو ته له ځانه پرته
په دې دنيا کې خدای که هيڅوک مسلمان بڼکاريري

دغه زوی مړي په پردو غمو ځواني ضايع کړه
چې ورته گورم گوهر هر وخت پريشان بڼکاريري

غزل

ماته پته ده چې بڼه درته يادېرم
ته دروغ وايې له زړه درته يادېرم

راشه مخ قبلې ته واړوه جانانه
بيا قسم وکړه چې نه درته يادېرم؟

دواړه سترگې دي بيا ډکي دي له اوبڼکو
مور وهلې يې که زه درته يادېرم؟

اخ جانانه زړه مې ټک شو پښو ته راغی
خه دې وويلو خه؟ درته يادېرم؟

چې يو ځل د تورو خاورو بنديوان شم
نو گوهر به بيا هله درته يادېرم

غزل

جانانه ستا د خپلولو طريقه نه راځي
په تا د ځان قربانولو طريقه نه راځي

دې گلابي مخ ته دې ځکه هسې ځير گورمه
د دې گلاب د بنکلولو طريقه نه راځي
يم مسلمان يم افغان پرته له خدايه، بل ته
بې خوده سر د ټيټېدلو طريقه نه راځي
ځان سره سل رنگه خبرې او سوچونه وکړم
خو د يار مخکې د ويلو طريقه نه راځي
ته يې بنکلا ته خوشحالي ته مې سکون يې د ژوند
پرته له تا د اوسېدلو طريقه نه راځي
خاوند ه ته خو مې د خوږ زړگي نه ښه خبر يې
د دعاگانو د غوښتلو طريقه نه راځي

په دې خوږه ساده پښتو کې به دې ستايم هر وخت
نور ما گوهر ته د ليکلو طريقه نه راځي

د جلال امرخيل د غزل په ليکه

غزل

نن مې په زړگي مسته هوا راځي
داسې راته بنکاري چې اشنا راځي

ستا يادونه ما کړي وراخطا داسې
سم لکه جبريل چې په حرا راځي

ستا د خندنو سترگو بلا واخلم
زه چې درته گورمه ژړا راځي

زما د زړه د ياد له کوه طور خخه
يار له هرې خوا نه ستا ندا راځي

زما د ليونتوب پوښتنه مه کوه
گوره دا الزام به بيا په تا راځي

يار راته وعده د سبا راکړله
خدايه اوس به کله دا سبا راځي

بنه وخت به گوهره خير دى هم راشي
تل خو په تيارو پسې رڼا راځي

غزل

ووايم روح که درته زړه ووايم
يمه حيران چې درته څه ووايم

محفل دی ټول له رقيباً نونه ډک
د زړه قيصه به په لمبه ووايم

کله دې سوچ کې دومره لرې لار شم
چې تاته ځان او ځان ته، ته ووايم

دا تورې زلفې که دې توره شپه ده
بيا به دې سپين مخ ته لمبه ووايم

که دې ژوندی دملالی تاريخ کې
درته به کلکه پښتنه ووايم

گوهره مه پوښته د زړه رازونه
ښه به وي دا زه چه څه نه ووايم

غزل

لکه شمع سوخېدم به تر سهاره
ستا فراق وه، ژړېدم به تر سهاره

د هجران ترخې شپې وې، تنهائي وه
بې وسي وه، کړېدم به تر سهاره

کړې شپه به ستا په لارو په کوڅو کې
ليونی وم، گرځېدم به تر سهاره

د غماز او ستا تر منځ به مرکې وې
زه به ناست وم، ځورېدم به تر سهاره

چې به يار په غېږ کې ونيولم کله
بيا به مست وم، زنگېدم به تر سهاره

هر شپه چې تېريده به ستا په غم کې
اف توبه ده! مې کېدم به تر سهاره

پاکه مينه وه گوهره، په يوه خوله
عجيبه ده، شرمېدم به تر سهاره

غزل

سوزې مې په څه په سره انگار باندې جانانه
مه رډه شنه خالونه په رخسار باندې جانانه

زړه مې نور زخمي دی او وتلی دی له کاره
غمونه راکوه خو لږ په شمار باندې جانانه

کړی شپه مې په غېږ کې د شبنم په شانې پروت وې
مه پاڅېږه اوس په شنه سهار باندې جانانه

بيا به هم په جاره ستا د ميني اعلان وکړم
که شمه د منصور غونډې په دار باندې جانانه

تا چې له غماز سره لاس يو کړ زما مرگ ته
زړه مې درنه تور شو په دې کار باندې جانانه

غلی مه تېرېږه گوره لاس کړه راته پورته
کله مې چې راشې په مزار باندې جانانه

بس دی کنه نور د سپينې خولې وعده پوره کړه
مې دې کړ گوهر په انتظار باندې جانانه

غزل

چې ستا له دغو سترگو غلچکو نه تښتېدم
ساده وم ، د تقدير له فيصلو نه تښتېدم

خبره چې د يار او د اغيار سره يوه شوه
زه هر وختې له داسې حادثو نه تښتېدم

ستا بې وفايي مې زړه تور کړې له هر چانه
گرم نه وم که له خپلو او پردو نه تښتېدم

ژوند کې په لومړي ځل ما جانان ته غصه کړې
لومړی ځل زه له خپلو حوصلو نه تښتېدم

خوب کې مې د نن سبا شيخانو حالات وليد
توبه مې له توبو شوه، له توبو نه تښتېدم

خلک بې پراته دي په دربار چې ډلې ډلې
گوهره زه ډېر لري له هغو نه تښتېدم

غزل

نور به زه له پاکه خدايه څه غواړم
ته چې زما نه شوې بل څه نه غواړم

عمر مې ټول ستا په خوبه تېر کړلو
اوس خو هغه ومنه چې زه غواړم

گوره د دنيا وړې دي نه يممه
مينه درنه غواړمه او زړه غواړم

نن بيا نا اميده شوم راستون کورته
ما خو وې د يار نه به نن خوله غواړم

څه گوهره نور به درته څه وايم
بس خو دښمنان دې واړه مړه غواړم

غزل

په ټول عمر کې ما دغه خطا کړې ده بس
چې مينه مې له تاسره رښتيا کړې ده بس

دا ولې مې تر اوسه نه هېرپرې هغه کس
هغه خو ماته يو ځلي خدا کړې ده بس

خداى خو دې زما په حال کړه يو واري جانانه
هر وخت مې ستا له پاره دا دعا کړې ده بس

زما د ژړا گانو او غمونو په بدل کې
جانانه تا له ما سره جفا کړې ده بس

سرونه مو له تنه بېلوي او راته وايي
بى تاسو کافران، تاسو گناه کړې ده بس

نه خوب وه، نه خدا وه نه خونبى وه نه مستي
په عشق کې ما گوهره صرف ژړا کړې ده بس

غزل

خپلې زندگۍ نه په تنگ شوی يم
ياره له خوانۍ نه په تنگ شوی يم

زه خو دې د خلکو د خندا کړمه
بس ستاله ياری نه په تنگ شوی يم

نور دې د ژړا كيسه کې نه يممه
نور دې له تگۍ نه په تنگ شوی يم

زه خو يې له بڼې شمري وويستم
بس له دې جينۍ نه په تنگ شوی يم

کله به له دې عذاب نه خلاص شمه
ياره پرديسۍ نه په تنگ شوی يم

درد د زړه په خپلو ووينو ليکمه
گوهره شاعری نه په تنگ شوی يم

غزل

ستاد سپيني خولې وعدې راته ياديږي
هغه تېري ورځي شپې راته ياديږي

لکه ستوری تر سهاره پوري وينس يم
ستا د نيمو شپو کيسې راته ياديږي

چې هر خو يې هېرومه ،هېرومه
هومره زياته خدای منې ، راته ياديږي

ستا د هجر درد مې زړه کي لا موجود دی
لا تر اوسه ها شيبې راته ياديږي

لکه شمع تر سهاره پوري سوخم
تويومه اوبنکي مړې، راته ياديږي

ها، گوهر غريب به څنگه وي همزولو؟
نن خو ډېر بې اندازې راته ياديږي

غزل

لارو ته خيړ گورم د اشنا لار رانه ورکه ده
خدایه په دې خلکو کي دتا لار رانه ورکه ده

د وخت په گردابونو کي يم هسي راگېر شوی
مخکي مخکي خمه خو په شا لار رانه ورکه ده
حال مي د مجنون نه هم بدتر شو ستا په مينه کي
خيړي گروان گرځم د صحرا لار رانه ورکه ده
هر څوک چي مي يار که ، اغيار جوړ شو ترې
يا زه يم بې وفا يا د وفا لار رانه ورکه ده
دا په وطن څنگه د غمونو باد رالوتی
ټول خلک زړېږي د خدا لار رانه ورکه ده
خدایه دې زلمو ته بس قلم په لاس کي ورکړې
د جهل توره شپه ده د رڼا لار رانه ورکه ده

زه گوهر افغان يم د سر ټيټول نه راځي
نه گورم دنيا ته د دنيا لار رانه ورکه ده

غزل

د خپل ژوند له تقدير سره خبري کړم
بيا ستا له تصوير سره خبري کړم

خوب مي لیده خوک رانه هر څه واخلي
اوس يې له تعبير سره خبري کړم

کله ستا د ميني په خيالونو کي
"پاچا" شم له "وزير" سره خبري کړم

اوس خو مي ډېر لوړ دی سندرېز فکر
اوس خو له پامير سره خبري کړم

نه يربړم اوس له زولنو ځيني
يم لېونی شوی له زنجير سره خبري کړم

بيا گوهره ناست يمه غزل ليکم
بيا له خپل ضمير سره خبري کړم

غزل

بيامې په زړه اوري نن يادونه د خپل کور
کيږي مې تر سترگو ديوالونه د خپل کور

هر ځای چي واره ماشومان ووينم په لوبو
ذهن ته مې راشي زر گلونه د خپل کور

څوک چي مې د کلي له خوا راشي ورته خوښ يم
ورشم ترې نه وپوښتم حالونه د خپل کور

اوبنکونه مې ډکي شوي لېمې لکه يتيم
ومي ليدل بيا نن تصويرونه د خپل کور

مه وينسوي دا مسافر ځوان دي وي ويده
ويني به شايد چېرته خوبونه د خپل کور

ډوب شې په سوچو کي بيا له ځان سره موسکي شې
بيادي رانژدې شول جوړ وختونه د خپل کور

کله چي راستون شم له روزگار ستړي ستومان
ډېر وکړم گوهره ارمانونه د خپل کور

غزل

خه په بې وفا باندي اوبنتی يم
خلکه په بلا باندي اوبنتی يم

نه مي خپلوي، نه مي پرېږدي بل ته
داسي په يو چا باندي اوبنتی يم

نن مي اندازه د خوشی نشته هيڅ
نن په ورک اشنا باندي اوبنتی يم

وار کوه د کړس خدا دې خار شمه
نن خو په ژړا باندي اوبنتی يم

هره يوه ادا يې جوړوي غزل
د حسن په پاچا باندي اوبنتی يم

نه گوهره اوس يې پرېښودی نه شم
اوس په دې گناه باندي اوبنتی يم

غزل

نن مي چي جانان راپوري وځندل
خدايگو ټول جهان راپوري وځندل

ميني دي له عقل نه وزگار کړمه
ځکه هر انسان راپوري وځندل

کله چي مي اوبنکو باندي لوند خيشت شو
خپل خيري گړپوان راپوري وځندل

دومره بيمار زړه درځيني تلي يم
ياره چي درمان راپوري وځندل

پوی شومه چي څومره ارمانجن يمه
کله چي ارمان راپوري وځندل

زه چي په ژړا شوم، دروغ نه وایم
يار مي په ايمن راپوري وځندل

څومره لېونی شوم گوهر تا پسې
دا دې اوس خپل ځان راپوري وځندل

تنهايي

پرون سهار مي ځان سره وعده کړې وه
چي زه به دي بيا نه يادوم
ته چي ما نه يادوي
زه به هم تانه يادوم
نوره خوشحاله زندگي تېروم
نور خپل درسونه وايم
ها بې وفا نه يادوم
ستا تصويرونه مي وسوزل ټول
د محبت هغه خطونه مي وسوزل ټول
ستا نشاني مي ټولي ماتي کړلې
ها په مريو جوړي شوې
هغه اينې مي ټولي ماتي کړلې
ماويل زه به تانه يادوم
بيا ترمانښامه د ملگرو سره بوخت وم
ته راته نه يادېدې
خو
کله چي تياره شوه
شپې خپلي کمځۍ خلاصي کړې

ټول انسانان ويده شول
په خپلو ځالو کي مارغان ويده شول
زما د زړه دنيا کي
تنه يي شور شروع کړ
او د نورو ورځونه
زياته را ياده شولې
په توره شپه کي راته ته بنکارېدې
په هريو ستوري کي مي ته ليدلې
بله ډېوه کي راته ته بنکارېدې
سترگي مي ډکي شوې له اوبنکو گرانې
او د کاروان هغه يو شعر را ياد شو
ورته گورم په کتو يي نه مړېم
تنه يي مي د جانان جامې اغوستې

غزل

خيال و، تصور و، وسوسه وه او که ته وي؟
هيڅ نه و، د اوبو په سر څپه وه او که ته وي؟

ستورو کې، په لمر کې، په سپوږمۍ کې مې ليدلې
حيران وم چې دا ورځ وه او که شپه وه او که ته وي!

په هر غم، هره خونۍ او هره لار به راسره و
جانانه دا زما خپله سایه وه او که ته وي!؟

ستا نه وروسته ولي دغه ژوند راباندې بوج دی
د ژوند د تېرولو بهانه وه او که ته وي!

غزل

خپل ځان ته له ناکامه ځورېدم او ژړېدم
په سره اور د فراق کې سوځېدم او ژړېدم

ميني دې جنون ته رسولي وم جانانه
له ځان سره به هر وخت غږېدم او ژړېدم

تا چې به په تلو تلو کې په شا شا راکتلو
پرون په هغو لارو تېرېدم او ژړېدم

کله چې به تاته مخامخ شومه لاليه
له ډبري خوشحالي به خندېدم او ژړېدم

ياران چې به مي وليدل په څنگ کې د اغيار
زه به له غيرته شرمېدم او ژړېدم

ما چېرته په عشق کې خدا ونه کړه گوهره
هر وخت به له غمه کړېدم او ژړېدم

غزل

په هر مين به خامخا دا امتحان تېرېږي
چې محبت کې به له گتې او تاوان تېرېږي

ته ښه بې غمه په پاسته پالنگ خوبونه کوه
په ما غريب دلته اوږدې شپې د هجران تېرېږي

ياره زموږ په خلکو څه عجب حالات راغلي
ځيني له سر تېرېږي، ځيني له ايمان تېرېږي

چا چې زموږ پښتون غرور ته سپک نظر کړی دی
هنوئ په هر دور مختور له دې جهان تېرېږي

ستا له جفا نه پس په دې خبره پوه شومه زه
چې په دنيا کې هم قيامت په يو انسان تېرېږي

په دې ښه پوی شه چې دا ښکلي وفا نه پېژني
ځکه مرگ غواړي خو گوهر اوس له جانان تېرېږي

غزل

تا په ټول ژوند راته د يار په سترگه ونه کتل
ما درته بيا هم د اغيار په سترگه ونه کتل

له کومه وخته چې مې ستا مينې ته ملا تړلې
بيا مي بل کار ته هيڅ د کار په سترگه نه وکتل

چا چې تېرى کړى زموږ په پاکه خاوره باندې
ما ورته چېري د وقار په سترگه ونه کتل

پښتنو ځاى ورکړ دښمن ته، خو چې ټک يې ورکړ
دوئ ورته بيا هم د ښامار په سترگه ونه کتل

احساس څوک نه لري گوهر چې چېرته ژوند تېروي
گوهر هم دې ښار ته، د ښار په سترگه ونه کتل

غزل

بس چې په تا مي باور نه شو پاتي
نور په هيچا مي باور نه شو پاتي
ما ازمايلي دي په سخته كي ټول
په هيڅ اشنا مي باور نه شو پاتي
مينه، اخلاص په كې څوك نه پېژني
په دې دنيا مي باور نه شو پاتي
ستا په خدا كې هم د هوكه پته ده
ستا په ژړا مي باور نه شو پاتي
ټولي قيصې دي چې دروغ كړې دي
ستا په رښتيا مي باور نه شو پاتي
تا چې د ژوند لاري جدا كړې له ما
مرمه، په سا مي باور نه شو پاتي

غزل

نور دي له چمه کپه ورمه، خمه
تاته وروستی سلام کومه، خمه

هره خبر چي دا غيار په خوله کړې
زړه می غورځیږي له دې غمه، خمه

تا چي د خلکو مخ کي ورتلم
درته په ژوند بیا نه راحمه، خمه

اوس مې د زړه کورگی په تا اباد دی
اوس داسي مه وایه چي خمه، خمه

وطنه، خه وکړمه خار دي شمه
د خو کسانو له ستمه، خمه

گوهره زړه مي له دنیا نه تور دی
نور دي په خدای باندي سپارمه، خمه

يادونه: خدای خبر چيږي مي دا د مطلعې نيم بيته: تاته وروستی
سلام کومه خمه: تر سترگو شوې وه، خو هره ورځ به مي خوله
راتله، هم هغه وه چي غزل مي کړو

غزل

خوب، آرام، سکون دې نه وای خوچې ته وای
لوږه تنده بس چې څه وای خو چې ته وای

چې ته غوږ وای ما په مینه درته کړلی
څه کیسې چې مې په زړه وای خو چې ته وای

روڼه شپه وای د ستا لاس وای زما لاس کې
او یو بل ته په کاته وای خو چې ته وای

دا د شپو ورځو له جاله وای وتلي
بس ټول عمر په مزله وای خو چې ته وای

ها گوهر هم اخر لارو چې ویل بې
څه به ښه وای څه به ښه وای خو چې ته وای

غزل

پخلا به شي، زما به شي جانان که خدای کول
پوره به مي شي يو ورځ دا ارمان، که خدای کول

گوره چي ډېر زر به د مظلوم لاسونه رسي
ددغو ظالمانو تر گړپوان، که خدای کول

دا چي مو په حال باندي خنديږي، خوشحاليږي
په دوی به هم راځي دا امتحان، که خدای کول

دومره دي په حسن غرور مه کړه نازولې !
تېر به دي شي ډېر زر دا دوران، که خدای کول

زړه ته درنژدې کړه گوهر، بڼکل يې کړه په مينه
ټول عمر به يې ياد وي دا احسان، که خدای کول

غزل

د يو چا په انتظار، تر ډېره وخته
يم تر اوسه ناقرار، تر ډېره وخته

په اوږدو او په ترخو شپو دهجران کي
پاتي شوی يم بيدار تر ډېره وخته

هسي يو ځل تا په شا وه، راکتلي
ما دي وڅارله لار، تر ډېره وخته

اې واعظه لږ ددې وضاحت وکړه
بنکلي نه کوي اقرار تر ډېره وخته

گرانې ستا هغه ترخې ترخې خبري
دا به ساتمه يادگار تر ډېره وخته

ډېر پخوا مي وه د توري خړپ ورکړی
بيا مي ونه ليد اغيار، تر ډېره وخته

چي مي يو ځل ستا دميني شراب وڅکل
زه گوهر ومه خمار، تر ډېره وخته

غزل

چېرته سره لېان او سپين رخسار او چېرته زه
وخت کړو سره لري، چېرته يار او چېرته زه
ياره ! مه پوښته د ژوند احوال مي مه پوښته
چېرته ستا په مينه کي قرار او چېرته زه
ته که امر وکړې له خپل سرنه هم تېر يم
چېرته ستا له امر نه انکار او چېرته زه
اوس به کوم دليل شمه غليم سره پخلا
توبه مي ده خاونده دغه کار او چېرته زه
نن مي د گوهر تپوس ترې اوکړلو، ويل يې
چېرته بيا اوس هغه غريب خوار او چېرته زه

غزل

دا وړ خو د ميني سفر نه کيږي
تا سره خو گرانه، خبر نه کيږي

ستا د هېرېدو وعده مې ياده ده
صبر کنه، دومره خو ژر نه کيږي

مينه سر تېري غواړي ساده ياره
دا قيمار په بل يو هنر نه کيږي

يو د ستا فراق ته تم کېدی نه شم
نور مې له هيڅ شي نه خطر نه کيږي

هر څومره که ژارمه په تا پسې
ستا په سخت زړه ولې اثر نه کيږي

شېخه ! اوس د ميني دام کې گير يمه
ته به رښتيا وايې، مگر نه کيږي

تا پسې له هره کاره وواته
دومره دې هم ترس په گوهر نه کيږي

غزل

يو زمري بند په زنځير کې راته ښکاري
ژوند ددې خوب په تعبير کې راته ښکاري
ستا تصوير د زړه د پاسه گرځومه
خپل تقدير په دې تصوير کې راته ښکاري
ستا د وصل شپه زما د قدر شپه ده
هر اميد په دې شوگير کې راته ښکاري
بد انجام د دې وطن د حاکمانو
د شهيد د مور په وير کې راته ښکاري
دا گوهر څه خوا ديخوا سپړي نه دی
لوی کمال په دې فقير کې راته ښکاري

غزل

په لږو لږو اوبنکې تويوي، ژارې په چينغو
هغه چې مين زړه ازاروي، ژارې په چينغو

جانان زما تر مخ زما تصوير ټوکړې ټوکړې کړ
اوس هغه پرې تصوير بيا جوړوي، ژارې په چينغو

هغه چې زه يې هر وخت په سرو سترگو ژړولم
زما نه پس زما نوم يادوي، ژارې په چينغو

زما د مسافر زړگي ازار دې درپسې شي
چې مور دې په ملایانو گرځوي، ژارې په چينغو

لږ وپوښتئ پاچا نه چې د دې ذمه وار څوک دي؟
وروکي يتيم مخ او سر وهي، ژارې په چينغو

چې ټول خلک ويده شي نو څه چل په گوهر کيږي
فرياد کړي، په سر خاوري بادوي، ژارې په چينغو

غزل

چې هر خو دي هېروم، نه مي هېرېرې
درته وبه خورم قسم نه مي هېرېرې

ملا مت به يم چې بيرته درته راغلم
خو زه څه وکړم صنم، نه مي هېرېرې

ستا په عشق کې يم دې حد ته رسېدلې
که هر خو راکوې غم، نه مي هېرېرې

اوس خو څه کوې چې نوم دي په جار اخلم
که مې سر پرې کا څوک هم، نه مي هېرېرې

ځکه خوښ يم د رقيب مخ کې يار ووې
ته بې ماته محترم، نه مي هېرېرې

عجيبه ده دا نو څه مانا چې وايې
اې گوهره نه درځم، نه مي هېرېرې

غزل

چې محبت کې ليونى شي سپرى
په دغه وخت کې بيا سپرى شي سپرى

د مين هر څه وې د بل په لاس کې
د معشوقې د لاس بنگړى شي سپرى

ځان سره سل رنگه سوچونه وکړي
خو د يار مخکې بيا گونگى شي سپرى

ماته د مينې زور ډېر ښه معلوم دى
لمبه لمبه شي ، سپېلنى شي سپرى

کله د يو پردي سپرى لپاره
له خپلو لري شي ، پردى شي سپرى

خدای د يار غير کې څه حکمت بينى دى
که وي سپين زېرى را زلمى شي سپرى

چې د عشق ټولو مرحلو نه تېر شي
هله گوهر شي او غمى شي سپرى
د رحمت الله درد د غزل په ليکه

غزل

زما په حال چې اوس خندا نه کوي ،خه به کوي
بي وفا يار چې مي اوس دا نه کوي .خه به کوي؟

دده د لاسه خو ما ټولي رشتې پرېښولې
هغه ظالم چې اوس وفا نه کوي، خه به کوي؟

د پله په خېر چې دې په نيمه لار کې پرېښولم
مسافر زړه چې مې ښيرا نه کوي ،خه به کوي

زما قاتل خو ددې وخت په انتظار کې ناست وو
زما په سر چې اوس سودا نه کوي، خه به کوي

يار يې د دده په مخ کې بل ته گوري بل ته خاندي
گوهر غريب چې اوس ژړا نه کوي،خه به کوي

ازاد نظم.....جرم

ډېره موده وشوله
چې له خپل ځانه خفه شوی يممه
بس له جانانه خفه شوی يممه
هر يو نفر راته پردی بنسکار بېرې
له درست جهاننه خفه شوی يممه
ژوند مې دهغه مسافر غوندي دی
چې خپل وطن نه لري ، کور نه لري
د خپل زخمي زرگي ټکور نه لري
ټوله شپه داسي په ژړا تېره کړم
لکه يتيم چې پلار نه لري مور نه لري
ژوند مې تېرېرې داسې
لکه دا ژوند چې وي راکړی چا قرضه کې ماته
اوزه لگيا يم هغه پور او باسم
نن په دې لټه کې شوم
چې زما جرم څه دی او په څه خفه يم
په هر يو لوري مې د فکر اس بنه وځغلاوه
بلا بلا سوچونه زړه ته راغلل

دا به د چا قصور د چا وجه وي؟
دا به د هغه بې وفا وجه وي؟
نه نه
عشق او دردونه خو ترلي سره
ژوند او غمونه خو ترلي سره
نو بيا به څه وجه وي
دا د يارانو بې غوري کېدای شي
دا د ملگرو بې رخې کېدای شي
نه نه رښتيا اوس پوه شومه زه
زما يوازي جرم دا دی
چې دنيا نه لرم غريب يممه زه

غزل

خپل ځان ته له ناکامه ځورېدم او ژرېدم
په سره اور د فراق کې سوځېدم او ژرېدم

مینی دې جنون ته رسولی وم جانانه
له ځان سره به هر وخت غږېدم او ژرېدم

تا چې به په تلو تلو کې په شا شا راکتلو
پرون په هغو لارو تېرېدم او ژرېدم

کله چې به تاته مخامخ شومه لالیه
له ډېري خوشحالی به خندېدم او ژرېدم

یاران چې به مي وليدل په څنگ کې د اغیار
زه به له غیرته شرمېدم او ژرېدم

ما چېرته په عشق کې خدا ونه کړه گوهره
هر وخت به له غمه کړېدم او ژرېدم

غزل

درنه لوگي درنه قربان ، راپسي وبه ژارې
جانانه وبه كړې ارمان ، راپسي وبه ژارې

اوس مي په حال باندي خندا كړه هيڅ خبره نه ده
چي كله مې شم په ايمان ، راپسي وبه ژارې

تل به دي نه وي دغه سره لېان او توري سترگي
چي كله تېر دي شي دوران ، راپسي وبه ژارې

زه به د تلو اجازه دركړمه خو دومره واوړه
ځي به دي اوبنكي په گريوان ، راپسي وبه ژارې

له ډېره كبره نه راگورې نه مي اخلې سلام
په خپلو كړو به شي پنبېمان ، راپسي وبه ژارې

دا د هجران اوږدې اوږدې شپې به په تا هم راځي
شمېرې به ستوري د اسمان ، راپسي وبه ژارې

دومره خو پوه يم چي گوهر به درته نه يادېږم
خو چي دروامي خلې ديوان ، راپسي وبه ژارې

غزل

دزندگۍ پېريان کېنستي په ما
که د ځوانۍ پېريان کېنستي په ما

په خوله چي داسي گلې وډي وایم
ستا د خولگۍ پېريان کېنستي په ما

ټوله شپه خوب ترې نه کولای نه شم
د لېونۍ پېريان کېنستي په ما

ها غنم رنگ يار مي په منډه منډه
رارسوئ، پېريان کېنستي په ما

بې سره سر مي نه ټيټيري بل ته
د بندگۍ پېريان کېنستي په ما

ما وې د خلکو دي خرمن وويسته
وې د "کرسۍ" پېريان کېنستي په ما

گوهر چي هره خبر سپينه کوم
دشاعری پېريان کېنستي په ما

غزل

دا چي له غصې نه تکه سره يې کليوالې
بيا په خه خبر باندي خفه يې کليوالې

مخ چي په پلو کي کله پت کله ښکاره کړې
مه شرمېږه اوس خو لا وږه يې کليوالې

ترمي ترمي اوبنکي مي په مخ باندي رادرومي
خوب کي مي ليدلې چي ته مږه يې کليوالې

زه خو ستا له سترگو په دې کلي کي اوسېږم
اور شي راته کلي چي ته نه يې کليوالې

بيا دي جوړ همزولو سره کړې دی وړانې
راغلې له گودر لمده خيسته يې کليوالې

اوبنکي وچي کره، بس ومي ويل نه خم درنه
ته خو په رښتيا ډېره ساده يې کليوالې

گوره دې گوهر ته يې له زړه نه ډېره گرانه
خوشحال يې ساته هر وخت نازوه يې کليوالې

غزل

ياره تېر په هېر کړه راپخلا شه بيا
وگوره په ناز او په خدا شه بيا

بس ومي ويل بيا به داسي نه کيږي
لاس د ميني راکړه بيا، زما شه بيا

يووار خو مي زړه ته درنژدې کړه ته
خير دى جانانه بې وفا شه بيا

غېږه راکړه، غېږه راکړه مرم درنه
هله د دردونو مي دوا شه بيا

خوبه د فراق په اور کي سوځمه
چېرته خو را پېښه په دې خوا شه بيا

لږ خو ته هم خپل گربوان کي سوچ وکړه
زه به درته شو وایم چي دا شه بيا

دلته د حق ژبي تړل شوې دي
حق ليکه گوهره او گویا شه بيا

يو ساعت

نن چې بنوونکې کله
دغه خبره وکړه

"په يو ساعت کې وي شپېته دقيقې"
نو ما په زړه کې ياره دا وويل

بنوونکې په دې نه دی خبر
چې ستانه پرته په ما

دا يو ساعت لکه يو کال داسې وي
دا يو ساعت لکه يو کال داسې وي

غزل

څه پرې وشوه خدايه زما دلبر خوداسې نه و
هر وخت په چينغو ژارې دا ځيگر خوداسې نه و
نه شور د ماشومانو شته نه نجونه ځي گودر ته
غمگين زموږ د كلي مازيگر خو داسې نه و
نسيم د صبح دم نشته شبنم په سرو گلونو
ويجاړ زموږ د كلي سپين سحر خو داسې نه و
هر څوك دى وار خطا، خير د خپلو ځانو غواړي
زموږ د رنگينو بناړ پېښور خو داسې نه و
نن هر چا دي زړې جامې اغوستې خفه گرځي
نكړيزي په لاس نه لري، اختر خو داسې نه و
چي گورم لاس تر زني حيران ناست وي په سوچو كې
خوشحال به و، خندل به يې گوهر خو داسې نه و

پېښور، ۰۹۱۱۱۹.

يادونه: پېښور د لړ او بر پښتنو گډ ټاټوبي دى او ډيرو افغانانو
دلته خاپوړي كړي او روزل شوي، دا شعر ما هغه وخت ليكلى وه
كوم وخت چي د پېښور حالات ډېر خراب وه او په هره هفته كي به
يوه يا دوه چاودني كېدلې.

غزل

ته رانه لارې بې وفا شوې په خدا خدا کي
زه لاس تر زني شومه پاتي په ژړا ژړا کي

دتا راکړې د سبا وعده به کله رايي
کلونه ووتل جانانه دې سبا سبا کي

خوک به دي وويني محبوبې خواني مرگه به شې
بيا چي رانه شې داسي پته په بېگا بېگا کي

نور دي له سپين مخ او سرو شونډو نه توبه کومه
هسي نه کفر ته مي وباسې خطا خطا کي

پام، هسي نه مړ شم، هسي نه خون مي واخلي
راگوره مه داسي نخرو داسي ادا ادا کي

شېخه رانده نه يو په بنو او بدو بڼه پوهېږو
خلک دي وغولول ډېر پدې تقواتقوا کي

په بل وطن کي مسافر دی، له ډېر وخت نه گوهر
چي هېر يې نه کړې يادوه يې په دعا دعا کي

غزل

نه کيږي جانانه خامخا سترگي در اوږي
مه رآخه په مخه چي زما سترگي در اوږي

مه توروه نوري دغه توري بلا سترگي دي
اخږه له نظره شې بلا سترگي در اوږي

هره يوه خبرچي درقيب دله په خوله کړې
خودبه ډک محفل کي په ژړا سترگي در اوږي

گل اودشبنم غوندي رشته د موده ترمخ گلې
دا ځکه خو په تلوتلو کي په شاسترگي در اوږي

مړه شې د سرو شونډو سره مه راوځه بنارته
اې کابلۍ پېغلې د هرچا سترگي در اوږي

جانانه په گوگل کي مي زړگي شي په ټوپونو
کوم وخت چي دغماز دا بې حيا سترگي در اوږي

ته چي لويه لارکي له هغې نه خولگۍ غواړې
خه کوي گوهره د دنيا سترگي دراوړي

غزل

خه په بې وفا باندي اوبنتی يم
خلکه په بلا باندي اوبنتی يم

نه مي خپلوي، نه مي پرېږدي بل ته
داسي په يو چا باندي اوبنتی يم

نن مي اندازه د خوښۍ نشته هيڅ
نن په ورک اشنا باندي اوبنتی يم

وار کوه د کرس خدا دې خار شمه
نن خو په ژړا باندي اوبنتی يم

هره يوه ادا يې جوړوي غزل
د حسن په پاچا باندي اوبنتی يم

نه گوهره اوس يې پرېښودى نه شم
اوس په دې گناه باندي اوبنتی يم

غزل

روغ او لېبوني راته يو شوي دي
خپل دي که پردي، راته يو شوي دي

نيسي مي لمني ورتلی نه شمه
گل سره اغزي راته يو شوي دي

بيا مي رقيبان د يار په خوله باندي
له کلي نه شري، راته يو شوي دي

دخپل ژوند تېرولو ته مي نه پرېردي
اوس خپل گاونډي راته يو شوي دي

وطن په غريو نيولي انداز دا ووې!
خدايه، خپل بچي راته يو شوي دي

گوهره بيا مي دا خلک په مينه کي
دار ته خپږوي، راته يو شوي دي

پېښور

غزل

په زړگي غمونه نه وای او جانان وای
چې د ژمي اوږده شپه وای او جانان وای

د کوم لوی سیند کناره وای او جانان وای
په اسمان شنه زرغونه وای او جانان وای

چې تر مرگه پوري مست وای او نشه وای
دا دنیا یوه میکده وای او جانان وای

د ځواني رباب مو غېږ کې وای نیولی
د ژوندون خوږه نغمه وای او جانان وای

کاشکي یو ځل داسي شوي وای گوهره
د ژوندون شېبه شېبه وای او جانان وای

نظم

ما درته وېل دې بنا رته مه راځه مه بيا
ما درته وېل دې بنا رته مه راځه مه بيا
دلته اوس خلک محبت نه پېژني
هر خوانفرت دی، څوک الفت نه پېژني
هيشوک دشونډو عبادت نه پېژني
فکرونه مړه دي څوک غيرت نه پېژني
ما درته ويل دې بنا رته مه راځه بيا
دلته اوس ميني په دولت خرڅيري
دلته حسيني په دولت خرڅيري
اوس ددې ځای نه سم ځنگل جوړ شوی
دانسان ويني په دولت خرڅيري
مادرته ويل دې بنا رته مه راځه بيا
دلته هر خوا کونډي يتيمان ژاري
په چيغو سر دي بير سري ماشومان ژاري
دلته اوس هر خوا ځان ځاني خوره ده
هر څوک په خپل وير په خپل ځان ژاري
ما درته ويل دې بنا رته مه راځه بيا
اوس هغه بېکلي خلک نشته دلته
هغه سپېڅلي خلک نشته دلته

هغه چي ته به نازېدلې پرې باندي
اوس هغه تللي خلک نشته دلته
زموږه چم زموږ گوډر چا په گولو ويشتلی
زموږ جو مات زموږ گوډر چا په گولو ويشتلی
زموږ دکلي په حجرو کي د باروتو بوی دی
زموږ ما بنام زموږ سحر چا په گولو ويشتلی
مادرته ويل دې ښارته مه راځه بيا
مادرته ويل مسافری کي ښه يې
وطن نه لري پرديسی کي ښه يې
څه چي درسي د خدای شکر کوه
بس په دې خپله غريبي کي ښه يې
زما دي نه منل بيا راغلي
اوس درپه در خاوري په سرگرځه
په خپل وطن کي مسافرگرځه
مادرته ويل دې ښارته مه راځه بيا

گوهر، پېښور ۲۰۱۰، ۳۱۲

غزل

خه په مينه او ادا، پټ پټ وځاندي
راته وگوري اشنا، پټ پټ وځاندي

ها شپبه په محبت کي څومره خوند کړي
په ژړا شي روسته بيا، پټ پټ وځاندي

هغه تېري ورځي شپې چي ورپه زړه کړم
سرکړي نېکته بې وفا، پټ پټ وځاندي

هله پوی شم چي مي حال څومره بدتر دی
چي تېرېږي څوک په ما، پټ پټ وځاندي

زما اوښکي هيڅ اثر په جانان نه کړي
ما چي ويني په ژړا، پټ پټ وځاندي

په بيگا چي ترېنه خوله واخلم گوهره
راته وگوري سبا، پټ پټ وځاندي

غزل

ياره زما په حافظه کې ساه پيدا شي
چې رايا د شې په سينه کې ساه پيدا شي

ته چې کله په ايینه کې ځان ته گورې
خومره خوند کړي، په ايینه کې ساه پيدا شي

ستا سرې شونډې، انگي په کې بنکارېږي
د شرابو په پيالو کې ساه پيدا شي

خدايه ته خو يو خوشال بيا راپيدا کړې
چې په ټوله زمانه کې ساه پيدا شي

چې په مرو سترگو وروگورې جانانه
راژوندی شي، په مرده کې ساه پيدا شي

ستا په ياد کې چې گوهر کله شعر ليکي
د غزل هر مصره کې ساه پيدا شي

غزل

له خوشالی او له خدا نه شوم محرومه، اشنا
چې بند شوم ستا د دغه تور اوربل په لومه اشنا

د وصال ورځې دې خوږې دې لکه شات و شکر
د هجر ورځې دې ترڅې دې تر زقومه اشنا

زړه مې په تا پسې رنځور دی او درمان مې ته بې
چې درنه مې نه شه، زر کوه رادرومه اشنا

په نورو لارو باندې نه ځمه، گمراه به شمه
يو ستا د کور لاره ده ماته رامالومه اشنا

د يوسفي حسن خاونده بس دی راشه کنه
کړي انتظار به دې گوهر غريب تر کومه اشنا

غزل

يار! په خپل ځان نه پوهېږم دغه څه راباندي وشول
دا په چا پسې ژړېږم، دغه څه راباندي وشول

هر يو چل مې په زړه وکړ، چې تا هېر کړمه جانانه
نه صبرېږم، نه صبرېږم، دغه څه راباندي وشول

هغه يو کس بس يو ځل، بې وفايي راسره کړې
اوس له مينې نه يريږم، دغه څه راباندي وشول

ليونتوب نه دی نو څه دي، چې کوڅه کې دې روان يم
له خپل ځان سره غږېږم، دغه څه راباندي وشول

نن مې ځان ته ژړا راغله، په خپل ځان مې زړگی وسو
د نارنج غوندي زيرېږم، دغه څه راباندي وشول

هره شپه دې په فراق کې، لکه شمع تر سهاره
ويلي کېږم او سوځېږم، دغه څه راباندي وشول

هله زر شه پسې لاړ شه، جانان راوله گوهره
په ايمان لېونی کېږم، دغه څه راباندي وشول

غزل

تا په خدای باندې سپارمه، درنه ځمه
بس يو وار دې بنکلومه، درنه ځمه

د ژوندون او د ځواني غونډې به ځغلم
نور صنمه، تا پرېږدمه، درنه ځمه

که هر څومره منتونه راته وکړې
درنه ځمه، درنه ځمه، درنه ځمه

دا په ما باندې دې کومه بلا کړې
ټوله ورځ درته راځمه، درنه ځمه

په والله چې زړه مې چوي، زړه مې چوي
ستا له غمه، له ستمه، درنه ځمه

ته به راشې مابه بېرته درپخلا کړې
په دې هيله په دې تمه، درنه ځمه

چې ته نه يې نو په دې دنيا به څه کړم
بس گوهره درنه مرمه، درنه ځمه

غزل

نه مي شي گذران لېونی کېږم
ياره په ايمان لېونی کېږم

ډېر راته ياد شوی نن
راولۍ جانان لېونی کېږم

زړه مي په لمبو سوزي
واړوه چشمان لېونی کېږم

ستا په لټون گځم تل
خيري مي گږېوان لېونی کېږم

تا چه سترگي توري کړي
اوس مي ده گمان لېونی کېږم

تا پسي رنځوريمه
ته مي شه درمان لېونی کېږم

زه گوهر، سپيري دنيا ته
ډېر يم حيران لېونی کېږم
(د قيصرا پرېدي په طرحه)

غزل

ماننام د سيند په غاړه او سحر د سيند په غاړه
زه گرځمه يوازي اوس اکثر د سيند په غاړه

چې کله مې په زړه ستا د غمونو چپې راشي
راووځمه او کېنمه بهر د سيند په غاړه

جانانه ستا تصوير زما په زړه کې داسې ښکاري
ته راشه او لږ وگوره دا لمر د سيند په غاړه

چپې چپې چپې چپې د ساحل په خوا رادرومي
په غېږ کې مې ورتينگ کړي زر دلبر د سيند په غاړه

ته ورشه د خپو غېږ ته ځان واچوه گوهره
پيدا به نه کړې هيڅکله گوهر د سيند په غاړه

غزل

په زړگې مې ستا غمونه لکه غرونه
ورمه دا درانه بارونه لکه غرونه

را تاو شوې دې زما او د جانان نه
رواجونه، ديوالونه لکه غرونه

زه د عشق په سمندر يم ورگډ شوی
دې په مخ کې مې موجونه لکه غرونه

زما خیالونه، ارمانونه، امیدونه
لکه غرونه، لکه غرونه، لکه غرونه

د دنیا هر یو ستم ته یې ملا ورکړه
پښتانه لري کلک زړونه لکه غرونه

د حکمت او محبت گوهر په کې دي
ای گوهره ستا شعرونه لکه غرونه

د یوه نامعلوم شاعر د غزل په لیکه

غزل

څنگه چې انسان په کایناتو کې راگېر دی
داسې مې دا زړه ستا په خیالاتو کې راگېر دی

مرگ غواړي له خدایه او له ژونده سترې شوی
دلته هر سړی داسې حالاتو کې راگېر دی

اغیار مې اوس په خپله چالاکی کې رانښتی
مچ دی خدای وهلی او په شاتو کې راگېر دی

لا هم د خپل ځان پېژندلو ته وزگار نه دی
دومره دا انسان په مجهولاتو کې راگېر دی

ساده دی، وفادار دی او په مینه بڼه پوهیږي
یار بس د گوهر دغو صفاتو کې راگېر دی

غزل

په ځان مې حرام کړې دي خوبونه ستا په سر
زه وږمه اوس د خلکو منتونه ستا په سر

پام، چې مې په نيمه لار کې پرې نږدې جانانه
ما يېني له رقيب سره شرطونه ستا په سر

زما د قتلولو په نيت هم که خواله راشې
شيندم به زه گيلې، گيلې، گلونه ستا په سر

ستا په يارانه کې شوم له خپلو، پردو لري
راکړي راته هر چا جوابونه ستا په سر

ته خويي والله که په کيسه کي يې جانانه
گوهر بيا ليونی دی کړي جنگونه ستا په سر

نظم

(دا نظم يو چاته ډالۍ و)

تاته به ياد وي کنه

خو ماته اوس هم ياد دي

اوس هم چي شپه شي انسانان ويده شي

په خپلو خالو کي مارغان ويده شي

د مور په غېږ کي ماشومان ويده شي

خوزه لکه خزان وهلي خانگه

چه د سپيره باد سره والوزي

لکه يو سترې مسافر چي کور نه لري

لکه يتيم چه پلار نه لري مور نه لري

داسي يوازي او تنها پاتي شم

سترگي مي ډکي شي د اوبنکو

په ژړا پاتي شم

او رايا ديري هغه تېر وختونه

هغه

ستا خوږې خبري

ها د زرکي په شان

پستي پستي خبري

هغه چه شپه به شوله

او زما ماشوم هيلو به

د تصور دنيا کي
لکه واره ماشومان

د تا په وړاندي به مي
زخمي ځيگر کېښود
او تا به په مينه مينه
زما دا ماشومه اروا
په ناز و خندوله
بيا به دي وژړوله
تاته به ياد وي کنه
خو ماته اوس هم ياد دي
يوه شپه تا وويل
ډېر دي په مينه او ادا وويل
که زه چيري په لوی سفر لاره شم
تا د ماشوم ژوندون نه
لکه "وړانگه" د لمر لاره شم
نو
تاته به ياد یرم کنه؟
ما درته وويل نه
زه به تانه يادوم
ته لږ حيرانه شولې
بيا پريشانه شولې
او په غټو غټو تورو سترگو دي
په مينه مينه ماته وکتل

ما درته کتکت و خندل
ته څومره ساده کوچی یې
زما د زړه دنیا یې
څومره بنایسته کوچی یې
زه به تانه یادوم ځکه
د یادېدو د پاره
خو هېرېدل شرط وي
خوزه تا هېرولی نه شم
هو دا منم چه هېروم به دي له وخته سره
خو دا مي وعده ده چه به تر مرگه پوري تا یادوم
تاته به یاد وي کنه
خو ماته اوس هم یاد دي

غزل

شمارلي يې په تا د اسمان ستوري او که نه !
زړه ووايه چې بنکلي دي سر زوري او که نه !

په ما خو ساډوبي راځي چې يار ته مخامخ شم
ستا څه حال وي ملگريه زړه دي بسوري او که نه ؟

بيا به د خاطر غوندې جانان په لاس کې راشي
ته صبر چې په شا باندې راگوري او که نه

که دلته حالات داسي وه يوه ورځ به ته گورې
چې کاني په وطن باندې را اوري او که نه

زه چې له کلونو کوم سړي ته غزل ليکم
گوهره خدای خبر هغه يې گوري او که نه !؟

غزل

حسن به لري خو وفا نه لري
بنكلو كې دا كار دى چې دا نه لري

مه يرېږه ټينگه غېږه راكړه ،يار
مينه ناروا او روا نه لري

دا د هجر شپې خومره اوږدې شولې
ژوند مې جوړ د وصل سبا نه لري

زه دې د عالم د تماشي كړمه
تا دې خداى گلابه رسوا نه لري

هر خو كه دې بد راسره كړي دي
خير دى كنه راشه ، پروا نه لري

دا گوهر كه ټوله دنيا ولري
هيڅ نه دى جانانه چې تا نه لري

غزل

په دار څړپېرې هره ورځ يو سر په بنارپه کې
غوغا وي هرې خوا ته جوړ و وي شر په بنارپه کې

کمزوري په کې نه اوسي ، کمزوري ترې نه تېنښتي
اوسپېرې اوس يوازي زورور په بنارپه کې

خدای خبر د کوم غم دروند څادر يې در اغوستی
فرق نه کيږي د غم او د اختر په بنارپه کې

دا زړه مې په دې دومره لوی جهان کې په تنگ شوی
چې نه مې شته عالمه خپل دلبر په بنارپه کې

تر اوسه يې د خپل طبيعت ملگری پيدا نه کړ
گوهر غريب گرځيږي در په در په بنارپه کې

غزل

ستا سرې شونډې اننگي غواړي
گوهر مست دی او مستي غواړي

هر څوک گله ستا ياري غواړي
هر څوک دغه خوشالي غواړي

زړه او عقل مې په جنگ دي اوس
اوس دا دواړه ازادي غواړي

شاعري کله اسانه ده ؟!
دا خو ويني د زرگي غواړي

يوبيت

پريردئ چي مړ شم د جنت په دروازه کي مړ شم
خدای خو دي وکړي چي د خپل يار په کوڅه کي مړ شم

غزل

دبندي مرغه په خيبر تيروم بند، ژوند
بې له تا جانانه نه راكوي خوند، ژوند
زما ژوند خو بس يو خو ساعته ژوند و
زما ژوند خو وه هغه ستا په مړوند، ژوند
دا خو ستا ميني رسوا كړم سپوږمۍ مخيه
كنه ما لره د لمر غوندي څرگند ژوند
زما زړه ستا د بنو په غشو غوخ دى
زما ژوند لكه ستا زلفې فكر مند، ژوند
ته چي دغسي خوږې غزلي ليكې
خدای دي مې مه كړه گوهره ياره ژوند، ژوند

دوه بيتونه

د ستا په سپين مړوند باندي د خوب په اميدونو
رسپرمه نور زه تر لپونتوب په اميدونو
زما همخولي خپلي تماشې كړي او مزې كړي
په ما غريب تېرېري زلميتوب په اميدونو

غزل

اې مه کوه زمور په ارمانونو باندي لوبي
جانانه ناروا داسي په زړونو باندي لوبي

دا ستا په گلابي مخ باندي ياره خولې راغلي
که پرڅه د سبا کړي په گلونو باندي لوبي

د خپل ژوند پروا نه لري چي مينه کي صادق وي
کوي لکه پتنگ په سرو اورونو باندي لوبي

يو څو کسان له ژوند او محبته منکر شوي
کوي د انسانانو په مرگونو باندي لوبي

گوهره دروغجنه ته بې غمه مين نه بې
چي مينه کړي هغه کړي په سرونو باندي لوبي

غزل

ته پرېرېده چې بې غمه شم ويده لکه ماشوم
جانانه لږ د ستا په زنگانه لکه ماشوم

تا چې د فراق درنې خپيرې په مخ راکړې
ژرېرې په سلگو سلگو مي زړه لکه ماشوم

ستا د خوږو سرو شونډو خوږو پسي ژرېرم
جانانه ستا يارۍ کي شومه زه لکه ماشوم

هر کله چې تاته مخامخ شمه لاليه
شميرې او غورځيرې مي دا زړه لکه ماشوم

راشه راپخلا شه او بيا ټينگه غېره راکړه
خفه يې داسي هر وختي په خه لکه ماشوم

بله ورځ به خیر دی په رضا باندي خوله درکړم
گوهره ياره ضد مه کوه ته لکه ماشوم

څلوريزه

چې کله شور شي ستا د تورو زلفو
په ما بل اور شي ستا د تورو زلفو
په خپلو زلفو مې مضبوط وټړه
که زړه مې تور شي ستا د تورو زلفو

پای

نور دې نه يادوم
شعري ټولگه
انعام الله كوهر

انعام الله كوهر

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**